

NAŠI RAZGOVORI

Dragotin Voglov:
Naš Vrtec.

Vrtec najlepši je naše srce,
rožice v njem pa so čednosti te,
ki vedno naj v našem srcu cveto:
pridnost, nedolžnost, ljubezen.

Pridni kot mravlja, nikoli brez dela,
čisti kot lilija v srcu je bela,
ljubezen do Jezuščka in do ljudi
naj v naših srcih gori.

Te rožice v naših srcih gojimo,
da z njimi Jezuščka razveselimo,
ki v jaselcah, s slamo odet,
v božični noči pride k nam na svet.

Andrej Vidic:
Zima.

Zima, zima potepena,
mrzla si
in vsa ledena.
Solnce nič več ne žari
in ptičice prezebajo.
Zima, zima potepena,
huda si,
pa nič za to,
saj zopet pomlad prišla bo.
Ko starka zima bo odšla
spet ljuba vigred bo prišla,
spomladi vse se veseli,
ker se narava prebudi.

Danica:
Umirajočemu detetu.

Cvetka zvenela
v solnčni mladosti,
zdaj od življenja
zlate prostosti
jemlje slovo.

V cvetju mladostnem,
svetli se sreči,
vsemu veselju
moraš odreči,
dete ljubo!

Daleč, že daleč
misli so tvoje,
angelcev družba
tebi že poje,
se ti smeji.

Skoraj odpluješ
v nebne višave,
krona nebeške
sprejme te slave,
v solncu žari.

Dragotin K.: »Zatožil te bom« mi ugaja manj kot pa pesemca, ki jo gori prinašamo. Konec te zgodbe pa vseeno postavimo semkaj: »Bratci, sestrice! Ali ne sedi v šoli poleg vas součenec, součenka, ki nima s seboj malice kot vi? Dajte takemu del svoje južine, pa vam bo ostalo veliko bolj teknilo. Poskusite!«

Radenčič Ignac: Zares si »kampelj«, pošlješ nam dve pesemci in prisiš, da bi jih natisnili ob prvi priliki. Ena se začne: »Po jezeru bliz' Triglava čolnič plava sem ter tje« itd. Druga pa tako: »Otok bleški, kinč nebeški kranjske zemlje ti...« Hentaj, Nace, tako pa ne! Mi ti lahko natisnemo le pesmi, ki si jih sam zložil. Teh pa nisi ti zložil. Zakaj ne? Ker jih je gotovo že pela tvoja babica, ko je hodila še v šolo, ti Nace Prepisavček!

Danica: Bridka je smrt malih! Težak pogled na voščene obrazke, obsenčene od cvetnih vencev. Kako sta skrbela mati in oče: Kaj bo iz njega, kadar bo velik... In zdaj je hiša prazna, zadnji zvezek leži odprt na mizi, igrače v kotu, a hiša, hiša je prazna. Le križ nam sveti govori...

Ljubomir Posavski: Kako si majhen ribe lovil, nam popisuješ. Ljudje so se smejali ribnici, ki si jo sam napravil. To se ti je zdelo razžaljivo in si zlomil ribnico, jo vrgel v vodo in trdno sklenil: ribič nikoli več! — Lej, pa ni prav tako. Na ljudsko grajo in hvalo ni dati vsega. To je že Pavliha spoznal, ko je jahal z očetom na oslu.

Vasovalec.